

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
LAPJA

VIII. ÉVFOLYAM 10. SZÁM – 2014. OKTÓBER 5.

Amíg nem késő!

Kis iskolás koromban hallottam egyszer egy lelkigyakorlat alkalomával ismeretlen Szerző néhány gondolatát, ami a lélek értékéről és annak gondozásáról szólt, figyelmeztetve fiatal és idősebbeket egyaránt. Szólt a gondolatmenet arról is, hogy önmagunknak tartozunk azzal, hogy lelki dolgainkat mindig „rendben tartsuk.” Ezeket mondja a Szerző: „*egyetlen a lélekem, várja őt az ég, megmenteni időm ki tudja, lesz-e még! Megváltó Jézusom, add szent kegyelmedet, engedd, hogy megmentsem egyetlen lelkemet!*” – Ebben a fohászban benne van a bizalom Üdvöztőnk iránt, benne van a felelősségtudat is, miszerint önmagunk döntünk saját ügyünkben, de van benne figyelmeztetés is, nem jó választás a halogatás – még az irodalomban is negatív példa a Pató Pál-féle magatartás: „*ej, ráérünk arra még!*”, az sem helyes magatartás, ha a lehetőség elől elzárkózik az ember!

Mindezekhez azért mondtam el, mert a lélek-gondozás egyfajta lehetősége, amikor, mint Petőfi Sándor ráérezett: „*a tél dere már megüté fejemet – elszárad a virág, eliramlik az élet...*”, vagy közeledünk az örök Haza felé (emberi számítás szerint) és gondolunk arra, hogy ne üres kézzel állítsunk be Oda. – Az az életforma, ami egyre sürgetőbben áll előttünk, elvárja tőlünk, hogy amíg nem késő, a bűnbánat, a szentgyónás és a **szentkenet** által is legyünk készek szembenézni a nagy valósággal, ami elkerülhetetlenül vár mindenkiére! – Napjainkban annál is inkább sürgetőbb ennek megoldása, mert benne élünk egy olyan káros folyamatban, amit nagy kár, ha nem figyelünk rá és nem változtatunk rajta! – Elővettem az egyik Anyakönyvet – a Halottak Anyakönyvét, amiben 1977-től vannak bejegyzések és azt találtam, hogy míg 1977-ben 28 Testvérünk halt meg, ezek közül szentségekkel ellátva 22 volt. Pár évig még azt volt könnyebb megszámolni, hányan voltak ellátatlanok, egyszercsak nagyot változott a szám: húsz év múlva (1997-ben) 29 halott volt az Egyházközségben – Közülük 17-en voltak ellátatlanok! – Újabb tíz év múlva (2007-ben) volt 27 temetés és az eltávozottak közül 23 ellátatlan. – Elérkezett az az idő, amikor már azt volt könnyebb megszámolni, hányan voltak lelkileg felkészítve a Teremtőjük előtti „beszámolóra.” – A jelenlegi esztendő különösen is „elgondolkoztató” – az eddigi 22 halottunk közül alig 4 volt lelkileg ellátva. – Ugyanakkor már ez év Májusa óta a szentkenetről, a lelki felkészítésről beszélünk ennek az Újságnak a lapjain és nagyon úgy tűnik, hogy hiába. Betegségben, öregségben, kiszámíthatatlan élet-állapotokban nagyon úgy tűnik, minden másban keressük a megoldást, de ott még nem, ahol erre a kérdésre van.

Érdeemes meggondolni az Úr Jézus szavait, miszerint, „*ha mi hű-*

Magyarok Nagyasszonya

lenek vagyunk, Ő akkor is hűséges!” – Ő akarja a jó megoldást, most rajtunk a sor, Vele együtt mi is akarjuk-e?! – A folyamat azt mutatja, hogy csak nagyon kevesen engedik be az Úr Jézust életükbe, házukba, beteg-ágyukhoz, Ő azonban ennek ellenére is segíteni akar, Ő akar velünk találkozni! Ha az öregek családi házáinál nem lehet, ha a beteg-ágynál nem lehet, ha a kórházban nem lehet, itt az Ő atya Házában találkozhatunk Vele a szentkenet szentségében! Ebben a hónapban közös szentkenet ajándéka által akar mindenkit lelkileg erősíteni és megajándékozni bennünket a szentkenet szentségének kegyelmeivel. Foglalkozunk a gondolatokkal, hogy a közösségben való részesülés által, hogyan akarunk bekapcsolódni az Ő ajándékába! – Terveink szerint a hónap végén – a hosszú hétfőgőn (október 23-án) lesz az idősek és betegek közös napja itt a Templomban. Szentségimádást végzünk ekkor az öregségről, betegségről és halálról – és közben lehet szentgyónást végezni, majd ezt követi egy szentmise, aminek keretében részesülhetünk a szentkenet szentségében.

Azért ezt az időpontot választottuk, hogy a fiatalabb családtagok tudjanak időt szakítani arra, hogy öregjeiket, betegeiket elhozzák a Templomba. Fontos, hogy elgondolkozzunk azon, miért is van mindez! – Tudatosodjon bennünk, hogy nemcsak földi kincs van, hanem mennyei is, amit nekünk hűségesen kell kezelni, fontos, hogy tudjuk és életünket ezáltal is „ráhangoljuk”: „*mit használ az embernek, ha egész világot megnyeri is, de a lelke kárt szenved!*” – fontos, hogy most, legalább most foglalkoztasson a gondolat, „*senki nem szolgálhat két úrnak!*” – nem élhetünk úgy, mint „*akiknek nincs reményük!*” – fontos, hogy a Teremtőnkől kapott lelki javainkat is őrizzük, gondozzuk és gyarapítsuk! – Fontos, hogy ne tartozunk a keményszívűek közé! – Tudni akarjuk, hogy az Úr Jézus nem hiába mondta: *addig munkálkodjon mindenki, amíg nappal van!*” – Addig tegyünk lelkünkért, amíg nem késő, amíg tudatosan megtehetjük ezt!

Most van a kellő idő, mos használjuk fel jól a lehetőséget, amíg élünk, amíg van rá mód! – Nem vesztegethetjük az időt hiába; ne akarjunk hasonlítani a francia Gondolkodóhoz, Voltaire-hoz! Őröla jegyezték fel, hogy életében egyre azt mondogatta, hogy az Isten, a vallás, a lélek mind semmi. Az Egyházzal egyenesen azt mondta: „*típorjátok el a gyalázatost!*” – Amikor halálos ágyán feküdt, akkor viszont azt kérte, hogy hívjanak papot. Környezete nem tette meg, azt gondolták, nem komolyan gondolja. – Jól gondoljuk meg, amíg nem késő! – Erre biztassunk mindenkit, akivel csak találkozunk! –

Érdeemes meggondolni az Úr Jézus szavait, miszerint, „*ha mi hű-*

lenek vagyunk, Ő akkor is hűséges!” – Ő akarja a jó megoldást, most rajtunk a sor, Vele együtt mi is akarjuk-e?! – A folyamat azt mutatja, hogy csak nagyon kevesen engedik be az Úr Jézust életükbe, házukba, beteg-ágyukhoz, Ő azonban ennek ellenére is segíteni akar, Ő akar velünk találkozni! Ha az öregek családi házáinál nem lehet, ha a beteg-ágynál nem lehet, ha a kórházban nem lehet, itt az Ő atya Házában találkozhatunk Vele a szentkenet szentségében!

Ebben a hónapban közös szentkenet ajándéka által akar mindenkit lelkileg erősíteni és megajándékozni bennünket a szentkenet szentségének kegyelmeivel. Foglalkozunk a gondolatokkal, hogy a közösségben való részesülés által, hogyan akarunk bekapcsolódni az Ő ajándékába! – Terveink szerint a hónap végén – a hosszú hétfőgőn (október 23-án) lesz az idősek és betegek közös napja itt a Templomban. Szentségimádást végzünk ekkor az öregségről, betegségről és halálról – és közben lehet szentgyónást végezni, majd ezt követi egy szentmise, aminek keretében részesülhetünk a szentkenet szentségében.

Azért ezt az időpontot választottuk, hogy a fiatalabb családtagok tudjanak időt szakítani arra, hogy öregjeiket, betegeiket elhozzák a Templomba. Fontos, hogy elgondolkozzunk azon, miért is van mindez! – Tudatosodjon bennünk, hogy nemcsak földi kincs van, hanem mennyei is, amit nekünk hűségesen kell kezelni, fontos, hogy tudjuk és életünket ezáltal is „ráhangoljuk”: „*mit használ az embernek, ha egész világot megnyeri is, de a lelke kárt szenved!*” – fontos, hogy most, legalább most foglalkoztasson a gondolat, „*senki nem szolgálhat két úrnak!*” – nem élhetünk úgy, mint „*akiknek nincs reményük!*” – fontos, hogy a Teremtőnkől kapott lelki javainkat is őrizzük, gondozzuk és gyarapítsuk! – Fontos, hogy ne tartozunk a keményszívűek közé! – Tudni akarjuk, hogy az Úr Jézus nem hiába mondta: *addig munkálkodjon mindenki, amíg nappal van!*” – Addig tegyünk lelkünkért, amíg nem késő, amíg tudatosan megtehetjük ezt!

Pekker Imre plébános

Évközi 23. Vasárnap – Szeptember 07. Szeptember első Vasárnapján a nemrég megkezdett tanévre utalok, amikor azt mondom, hogy a gyermekek számára elkezdődött az új tanév és ez számukra azt jelenti, hogy kezdődik a felelés, a számonkérés, a dolgoztatás, a felmérés és hasonló időszak. Kezdődik a leckeírás is, ami nem egyszer komoly odafigyelést igényel. A világról se higgyük, hogy a feladatok csak a gyerekek számára adtak, mindenki számára - és nemcsak a tanév kezdetén, hanem állandó jelleggel számolnunk kell a tennivalókkal. Naponta vizsgálunk, felelünk, felmérőt írunk keresztény feladataink teljesítéséről, sőt mindenki – még a nem vallásos ember is, aki más féltőgond vall is – állandóan vizsgáljuk emberségéből. – Számunkra a mai alkalommal éppen az Úr Jézus feladata a fontos, miszerint nem hagyhatjuk szó nélkül a szabálytalanságot, a jó Isten szándéka elleni dolgokat. Most éppen azt a feladatot kapjuk Tőle, hogy, amikor ilyet tapasztalunk, ne tegyünk úgy, mintha nem vennék észre, mintha nem történt volna semmi. Nem könnyű leckét kapunk ezáltal a Mestertől. – Őszintén felmerül azonban egy nem mellékes szempont, miszerint mikor van jogunk szólni? – Ennek végiggondolásához egy Evangéliumi jelenet jusson az eszünkbe, ahol az Úr Jézus elé vittek egy nyilvánvalóan házasságtörésen ért asszonyt. – A mózesi törvény szerint az ilyet meg kellett kövezni, hogy mindenki lássa, így jár, aki a törvényt nem tartja meg. – Az Úr Jézus véleményére voltak kíváncsiak, most mi legyen? – Amennyiben az Ő irgalmassága szerint „felmentést” kaphat, úgy a törvény sérül, amennyiben a törvénynek akarunk eleget tenni, az irgalmasság gondolata sérül. – Az Úr Jézus ekkor írni kezdett a homokba, és végül azt mondta: „az vessen rá az első követ aki közületek bűn nélkül van!” és csodácsodája, senki sem merte elkezdni a kövezést. A tanulság, amikor szólni akarunk, először magunknak kell „kiválónak” lenni, hogy szólhassunk. Legáltalában olyan komoly feladat ez, mint szavát tenni a „szabálytalanságot!” – Magunkon kell tehát kezdeni a változtatást. – Amennyiben mégis szólnunk kell, abban az esetben inkább a jóra való készség felébresztése legyen a módszerünk, mint a „figyelmeztetés!” – Ebben a tekintetben a próféták írásaiban igen szép gondolatokat kapunk, amikor a legszebb gondolatokat Izzajásnál találjuk, Aki arról az ideális állapotról beszél, amikor a „népek így biztatják egymást: *rajta, menjünk az Úr hegyére és járjunk az Ő világgosságában!*” – Ez által megvalósulhat az a nemes szándék, hogy mások megvetése helyett, a jóra való felkiáltó-jelkékké válhatunk, mert „Isten követeket küld a tévelygők után, hogy megtérjenek” – anélkül, hogy bárkinek a jogos ellenkezését kiváltanánk. – Ezt megtehetjük és meg is kell tennünk, mert minden jócselekedet, építi a saját lelki világunkat is, de elengedhetetlenül építi a környezetet is, szűkebb és tágabb értelemben is. – „Minden hatással van ugyanis a környezetre, nem magánügyet képviselünk tehát!” – Igyekezzünk tehát a magunk és mások épülésére használni a jó Isten szándékait, és a Tőle kapott lehetőségeket!

Évközi 25. Vasárnap – Szeptember 21. „Keressétek az Urat, amíg megtaláljátok, hívjátok segítségül, amíg közel van!” mondja a mai szentmise Olvasmányában Izzajás próféta. Ez a felhívás eredetileg a babiloni fogságban élő népek hangzott vígasztalásul, de ma már mindenkinek szól, hiszen Isten azt akarja, hogy az Ő jósága mindenkire kiáradjon. A Szentírás ismeretében bátran kimondhatjuk, hogy tudjuk, hogy Ő előbb keresett mindenkit, minket is, és ha mi hajlandók vagyunk keresni Őt, nem teszünk mást, mint jó szívvel válaszolunk az Ő keresésére és mit is mondhatnánk őszintén, mint, hogy itt vagyok!

Az Evangéliumban szereplő példabeszédben a szőlősgazda képében Isten áll előtünk, Aki nem akarja, hogy hiába teljen felettünk a múlt idő, azt akarja, hogy munkálkodjunk, „legyen értelme a napunknak” az életünknek – meghív, fölfohad, munkatársaiavá akar tenni. – Vegyük kitüntetésnek ezt, hiszen, ha a példabeszédnél maradunk, a gazda azokat hívja, „*akiket senki sem fogadott fel*”, akik senkinek sem voltak fontosak, akiket senki sem érdekelt. – Mielőtt a bérről gondolkodnánk, „mit fogunk kapni azért, amit teszünk” – tudjunk róla, hogy ez nagyon is csak emberi mérlegelés, hiszen ilyen kérdést már az apostolok tettek fel Jézusnak: „*mi mindenünket elhagytuk, mi lesz a jutalmunk?*” – Természetesen az Úr Jézusnak erre is van a Szentírásban véleménye, amikor azt mondja: „*méltó a munkás a maga bérére!*” – de most nem csupán emberi dolgokra kell gondolnunk, már csak azért sem mert ezek az Úr Jézus nélkül nagyon silányak lesznek. Széppé az Ő gondolatai teszik amik nemcsak azt jelzik, hogy „*az én gondolataim nem a ti gondolataitok, az én útaim nem a ti útaitok!*”, hanem azt is, hogy hogyan lehet ezt az életet az Ő segítségével szebbé tenni: „*hagyja el útját a gonosz, és gondolatait a bűnös: térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta!*” – Neki akkor és úgy vagyunk fontosak, ahogyan vagyunk, csak hogy segítsen rajtunk. – Isten irgalmára azért is nagyon fontos állandóan gondolni és azt megköszönni, mert nem túlzás, mindnyáján rászorulunk Isten irgalmára!

Ő pedig a legkisebb „hűségünket” is bőségesen jutalmazza – ezt példázta az Evangélium szőlősgazdája, aki „*szabadon osztogatja kegyelmi javait (...)* az elfordul, hogy Ő irgalmas olyanokhoz, akiket mi nem tartunk arra méltónak!” – Amikor ez az isteni jóság bennünket „nyugtalanít”, gondoljunk arra, hogy nekünk hányszor jön jól az Ő ilyen elgondolása, de arra is érdemes gondolni, hogy mint az Ő munkatársai hányan milyen adottságokkal, nehézségek közepette igyekezzenek eleget tenni, amiért Isten Önmagát akarja adni és ebben mutatkozik meg az emberi „hiányosság”, ami adott esetben a maga módján mérlegel. Amikor Isten Önmagát adja, az látszólag „egyenlő”, mert amikor Önmagát adja, egyben adja teljességet is – nincs részlet – Ő azt a készséget akarja jutalmazni, ami a mi válaszuk a Ő hívására. – A mi helyes dolgunk az, hogy hívó szavát követve szolgáljuk az Ő dicsőségét!

Évközi 24. Vasárnap – Szeptember 14. – Az idei évben a jó Isten ajándékozó szeretete által abban az örömteli helyzetben vagyunk, hogy Templomunk búcsúünnepét pontosan a napján ünneplhetjük. Most nem „elvételezett” vagy utólagos az ünneplésünk, hanem méltóságának megfelelően a napján tarthatjuk és ez reményünk szerint „méltóságát” is az átlagosnál jobban kifejezi.

Ma Szent Kereszt felmagasztalásának Ünnepe van. Nekünk nem kell mást tenni, mint az átlagosnál is figyelmesebben nézni főoltárunk keresztjét és elgondolkozni azon, mennyire szereti az Atya az embert: „*Egyszülött Fiát adta áldozatul, hogy éljünk Általa*”, de azon is, mennyire szereti az Üdvözítő, a Megváltó az embert, emlékezve arra mondasára: „*nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint Aki életét adja azokért, akiket szeret!*”

Amikor a Szent Kereszt felmagasztalásáról beszélünk, nem tehetünk mást, mint ezeket a dolgokat emlegetjük, még akkor is, ha tudjuk, hogy ezek az események szenvedésről, vérről, megaláztatásról, halálról szólnak. Igaz, ezek önmagukban csak az Úr Jézus Krisztus gondolkodása szerint jelentenek felmagasztalást: „*ha majd felmagasztalnak a földről, mindeneket magamhoz vonzok...*” mondja. – A felmagasztalás nem ebben az értelemben valósul meg, hiszen ezekre a dolgokra magyarázat nélkül is igaz Szent Pál mondasára: „*megalázta Önmagát, hasonló lett az emberhez mindenben, a bűnt kivéve!*” – mindenben, a szenvedésben is.

Leleki szemünkkel azonban Azt látjuk, Aki mindezt vállalta, a Messiást, az Isten Egyszülött Fiát, Akinek az Istennel egyenlő méltósága van, de most ehhez nem ragaszkodik, feláldozza Magát. Áldozata azért megváltó áldozat, mert az az Üdvözítő áldozata, Aki mindent megszentel, felmagasztal Önmagában. – Temetések alkalmával megkapóan szép az az imádság, amit a siroknál mondunk: „*Urunk, Jézus Krisztus! Te is nyugodtál sírban és ezzel megszentelted híveid sírját...*” – mintha az a jelent ismétlődne meg, ami a nagy tömegben a beteg asszony gyógyulásakor történt: „*ha csak a ruhája szegélyét érintem is, meggyógyulok...*” – Aki vagy ami az Úr Jézussal kapcsolatba kerül, megszentelődik, felmagasztosul. Most éppen a szent Kereszt, de ugyanígy volt a víz is Jézus megkeresztelkedésekor, így az imádság, amit mondott és amire tanított, így a böjt, minden tanítás és nem utolsó sorban az „utolsó vacsora” minden mozzanata ... Töltsön el örömmel bennünket az a tudat, hogy így szentelődhetünk meg, valahányszor Jézussal kapcsolatba kerülünk a szentmise, a szentségek, a szentelmények, az egész valóságos keresztény mivoltunk által, ami Neki tetszésére van! – A felmagasztalás tehát nem a külső, nagyon is tetszetős dolgokban van – szép az aranyozott kereszt, szép, ha az útmentén is látjuk, szép, ha feltűnő helyeken van, hiszen ekkor jobban felhívja a figyelmet a lényegre: önmagunkban emeljük diadalra a keresztet – gondolkodásunk, beszédünk, cselekedeteink által!

Évközi 26. Vasárnap – Szeptember 28. – „A fogságban szenvedő népek a Próféta Isten igazságosságáról és irgalmáról ad tanítást – Isten az Ő igazságosságát isteni módon gyakorolja: a megtérő bűnösnek ugyanis szívesen megbocsát, mert Ő végtelenül irgalmas. Soha nincs tehát okunk arra, hogy bűneink miatt kétségbe essünk. Isten segítségével megszabadulhatunk tőlük és új életet kezdehetünk!” – Ezeket a gondolatokat tárja előnk az Olvasmányban Ezekiel próféta, amikor arra buzdít, hogy belássuk gyengeségeinket, bűneinket és elforduljunk azoktól. – Kell tudnunk választani a jó és rossz között, ahogyan a vásárláskor például szoktunk mérlegelni, vagy amikor a saját érdekeinkről van szó! A lelki dolgok sem lehetnek kevésbé fontosak! – El kel jutni arra a szintre, amiről Szent Pál beszél a Szentleckében: „*Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt!*” – Enélkül ugyanis nagyon is csak emberileg tudunk mérlegelni és ez már számtalanszor bebizonyosodott, mennyi tévedést képes hordozni magában. – Jókör és jól dönteni, ez a helyes Krisztus-követők magatartása, ami nem mindig könnyű, hiszen az Úr Jézus nem rózsákkal szegélyezett diadalutát ígért követőinek. Azt azonban megígérte: „*aki utánam jön, nem jár sötétségben!*” – A rózsákról jut eszembe, hogy azok nemcsak szépek, illatosak, tűskék is vannak, képesek megsebezni is – mint az élet – és milyen jó tudni, hogy van értelme annak, „*hogy alázatban élve kövessük Krisztust!*” – Aki az Út az Igazság és az Élet. – Ezt „*azonban csak Krisztus példáját követve, az Ő kegyelmét kérve tudjuk megvalósítani!*” – Nélküle annyi minden csábít, ami nem válik emberileg sem a javunkra. Gondoljunk csak az Evangéliumban szereplő gyermekekre – az egyiket csábítja valami, amiért nem mond édesapjának; a másikat valami más csábítja, amiért csak ígér és nem teljesít. – Amikor az ígéretőre gondolunk, jusson eszünkbe, hányszor tettünk már mi is hasonlóképpen, talán a jó Istennek tett ígéreteink által is! – Isten irántunk való jóságát mutatja, hogy ezért nem mérte ki azonnal, ami jár. – Annyival jobb az előző fiú magatartása, hogy legalább utólag belátja, hogy mi a helyes tennivaló is – talán éppen erre utal az Úr Jézus példálózása a vámosokról és utcanőkről. Senki nem állítja, hogy a húzódozás, a „vámosság” az utcanői magatartás jó, azt azonban értékelni kell, hogy fel tudták váltani jobbal és nem kesekedtek. – A mi esetünkbe az legyen a fontos, hogy időben és helyesen döntsünk gondolatban, szóban, cselekedetben egyaránt – de, ha már ezt nem tettük is meg, legalább „utólag térjünk jobb belátásra” és higgyünk ennek értelmében, hogy az Isten szeretete, az Ő mystériuma szolgáljon *testünk és lelkünk megújulására!*”

A kórustalálkozó alkalmával közös éneklés az unitárius vártemplomban

A „némedi összkar”: a református- és a katolikus kórus

A református templomi éneklés

Hálatalt szívvel gondolok, de szerintem úgy is fogalmazhatnék, hogy gondolunk az Erdélyben töltött napokra. Hálát adok elsősorban Istennek, s Szűzanyánknak, Magyarok Nagyasszonyának, kórusunk „védnökének” azért a rengeteg élményért, amelyekkel gazdagodtunk. Kijelenhetem, hogy mintegy zárandokúton, lelki élményekkel gazdagodva, szívekben megerősítve térhettünk haza onnan otthonainkba. A szavakkal el nem mesélhető érzések, benyomások, impressziók ezerféle gazdagsága, az élmények elevenszerűsége hat át még most is, szinte két hónappal az út után is. A „kiránduláslátogatás” részletes „forgatókönyve” olvasható két kórustársunk tollából az előző Szent Kereszt hasábjain, így én nem ismertetem részletesen utunkat. (Ez úton is köszönöm nekik, hogy megtették...) Inkább olyan oldalról szeretném megvilágítani az eseményeket, amelyek engem ott és akkor megragadtak. Mindazon helyek, amelyeken jártunk, történelmünk leheletét árasztották. Fantasztikus élmény volt a vártemplomban énekelni, együtt lenni testvértelépülésünk lakóival, valamint a vendégénekkarok tagjaival. Az utazás során meglátogatott települések, városok, templomok mind-mind gondolkodásra készítettek, s csodálattal töltöttek el. Többféle szempontból is. Az „idegenvezetőink” mindegyike nagyon szépen, választékosan, humorosan beszélt. Szinte ittuk szavaikat. Nagyon jó érzés volt Benedek Elek íróasztalánál állni, ahol gyermekkorom kedvenc olvasmányai készültek. Elmesélhetetlen, amikor az aradi vértanúk emlékművénél elénekeltük a Szózatot. De könnyeket csalt a szemembe többször is az ének. Mert sokszor énekelünk. Templomokban, sóbányában: ahol csak lehetett. Szent László királyunk városában a székesegyházban Werner atya művével köszöntöttük Égi Édesanyánkat. S természetesen a kórustalálkozóon is. Ide illenek John Lennon gondolatai, amelyeket Csernátonban, a skanzenben olvashattunk: „Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül is tudjunk imádkozni...” Milyen igaz! A kórustalálkozó is egy hatalmas fohász volt az ég felé, ott, az ódon falak között. Szó szerinti „találkozó” volt, mert a kórustagok ismerkedtek, beszélgettek egymással, ismeretségek, barátságok szövődtek, alakultak. Nagyajta lakóit már régóta ismerjük, köszönjük a meghívásukat, s azt, hogy közösen énekelhettünk!

Köszönöm látogatásunk szervezőinek—Jobbágy Ilonának, Surányi Máriának—a fantasztikus munkájukat, valamint az Alsónémedi Önkormányzatnak az utazás költségeinek átvállalását.

Köszönöm Nagyajta testvértelépülésünk áldozatát, hogy befogadtak minket. Köszönöm az unitárius- és a református tiszteletes Urak, valamint a Polgármester Úr kedvességét, a nagyajtai kórus vendégszeretetét. S végezetül köszönöm az Alsónémedi Magyarok Nagyasszonya Kórus tagjainak a részvételt, s azt az áldozatot, amely ezzel az úttal járt.

Október hónapban Magyarok Nagyasszonya ünnepéhez közeledve köszönöm kórusunk patrónusának, Jézus Anyjának kegyelmeit, amelyekkel elhalmozott minket ezen a „zarándoklaton” is, s máskor is az év folyamán.

Benkó Péter

Minden lapszámunkban beszélünk arról, hogyan alakul a kántorház építése. Mivel az épület és a tetőszerkezet már előző hónapban is készen állt, ezért innentől kezdve kintől nézve már úgy mond a kevésbé látványos munkák következnek, zajlanak. Előző híradásunk óta elkészült a helyiségek belső vakolása, valamint beépítésre kerültek a nyílászárók: ajtók és ablakok. Köszönünk szépen minden eddigi és további segítséget! Isten fizesse meg és áldja meg az adakozókat! A kántorház építésének koordinálásával megbízott bizottság nevében dr. Tóth Éva

Kántorház építése

Ünnepi szentmise Balogh Laci atya szentbeszéde:

Krisztusban kedves Testvérek!

Nagy öröm és egyben kihívás számomra, hogy itt lehetek veletek és együtt elmélkedhetünk mai ünnepünk valós jelentőségéről: a keresztségéről, gyakoriságáról valamint üdvözítő hozó fontosságáról. Sokszor hajlamos az ember a keresztség, a keresztség viselésében pusztán a terhet, a nehézséget, a töredelmet látni. De valóban ennyit jelentene? Krisztus keresztségje valóban pusztán a ránk mért terhet jelentené? A keresztség pusztán a kereszthordozás vallása lenne? Akkor Jézus miért mondja magáról mégis azt, hogy ő maga az Út, az Igazság és az Élet? Hogyan lehet a keresztség a remény vallása, ha abban nem látok mást csak az elmúlást, a szenvedést, a emberi erőt felülmúló terhelést?

Azt hiszem, mindnyájunkat elrémítenek azok a hírek, amelyek körülöttünk zajlanak: Ukrajnában, Oroszországban szünni nem kívánó lázongások, Irakban hatalmas méreteket és sok-sok emberáldozatot követelő keresztényüldözések. Sok olyan esemény és dolog, melyek aggodalomra adnak okot. De még inkább lehangolnak és megijesztenek azok a hírek, amelyek az ember létének létjogosultságát kérdőjelezzik meg.

Amikor Belgium lehetővé teszi a gyermek-eutanáziát, amikor a család hagyományos képét a nyugati társadalmak maradinak és tarthatatlannak, sőt diszkriminatívnak ítélik, akkor lát-hatjuk, hogy nem a gazdasági nehézség, nem a kulturális örökség, nem a hagyomány éli válságát, hanem az ember jelene került krízisbe.

Egy gyermekönny került a napokban a kezembe, és abban olvastam egy igazán érdekes történetet: egy kisfiú, aki végtelenül unatkozott otthon, és igen elfoglalt, a munkába beletemetkező apuka története. Hosszas huzavona után, végül az apuka rászánta magát, hogy keres valamilyen időtöltő és egyedül is remekül játszható feladatot gyermekének. Körülnézett szobájában és talált egy magazint, melynek címlapján a föld képe látszódott. Kitépte, majd ízekre szaggatta, és odaadta gyermekének, hogy rendezze az eltépett darabokat s állítsa össze az eredeti képet; bízva abban, hogy ez majd hosszabb időre lefoglalja gyermekét. Az apuka meglepetésére azonban a kisfiú rövid idő után jelentkezett az összeillesztett képkel. Meglepődésében az apuka csak azt kérdezte... Ezt hogyan???

A gyermek pedig azt válaszolta. Óh, nagyon egyszerű. Észrevettem, hogy a széttépett darabok hátoldalán egy ember képenek darabjai látszódnak, így megpróbáltam ezen részeket összeilleszteni. Ez egyszerűbbnek is bizonyult.

Igen, ahogy ez a kis történet is mutatja, a világ akkor lesz egész, ha abban az ember is egészséges lesz. És rögtön fel is tehetjük magunknak a kérdést: „Egész vagyok? Egészség vesz

en-gem körül?” Ha a válaszom nem, akkor talán nem a körülményeim kell először megváltoztatnom, hanem saját magamat. Nekem kell egészséges, egészségessé válnom.

Amikor az egyetem tanultam, akkor volt egy olyan előadásunk, amelynek célja nem pusztán az volt, hogy elméleti tudást adjon át, hanem arra fektette a hangsúlyt, hogy segítsen eligazodni a világban, hogy iránymutatást adjon. És a professzor megtanította nekünk, hogy egyetlen lehetőségünk van az életre,

a helyes útra, a javítás lehetőségére. Az, ha találunk az életben kapaszkodókat. Olyan kapaszkodókat, amelyek megrögzülten jelen vannak az életben, és amelyekhez bármikor visszatérhetek és folytathatom kijelölt utamat. Olyan dolgok ezek, amelyek meghatározzák jelenemet, jövőmet, döntéseimet, mindennapi reakcióimat. Olyan dolgok, amelyek nem megköthetnek, hanem szabad mozgást biztosítanak és engednek nekünk. Az én olvasatomban három ilyen kapaszkodó létezik. Talán elcsépettnek, klisének, demagógnak tűnik, de ez a három fogalom a

három isteni erény: a hit, a remény, a szeretet.

Mit is jelent a hit? Amikor a hitről kezdünk el beszélni, akkor gyakran felmerül bennünk valamilyen távolságtartás, valamilyen kényszerű keserű, szirupos érzés. A hit azonban valami egészen más jelent, mint ahogyan köznapi értelemben használjuk. Roger Schütz, a Taizé közösség alapítója azt mondja, hogy a hit nem más, mint a feltétlen bizalom az Istenben. Hinni nem azt jelenti, hogy dogmatikus rendszereket elfogadok, tanításokat ismerek, imákat betanulok. Hanem azt jelenti, hogy bízok, bízom az Istenben. Ebben az értelemben, talán közelebb kerül hozzám a hit kifejezése és tartalma. XVI. Benedek pápa, amikor a hitről és a hitre tanít bennünket, akkor azt mondja, hogy a hit nem más, mint ráhagyatkozás. Szent Ágoston pedig valakivel való együttgondolkodásként értelmezi.

Aki hisz, annak van élete, abban él a bizalom, a ráhagyatkozás és az együttgondolkodás eszménye. Hinni annyit jelent, mint élni. Életben maradni...

Él bennem a hit? Megvan bennem a feltétlen bizalom az Isten iránt? Van bennem bátorság ráhagyatkozni az Istenre? Merek az Istennel együtt gondolkodni és nem önféjűen makacs módon előrehaladni?

Másik kapaszkodó pont az életben a remény. A remény feltárja a jövőt. Akinek nincs reménye, abból a jövő lehetősége hiányzik. A remény azt jelenti, hogy bizalommal várunk valami ígéretes jövőbeni esemény bekövetkezésére, beteljesedésére.

Aki „reménykedik”, az bizalommal van valaki vagy valami iránt. Minden elköteleződés alapja, az abban való remény. Remény abban, hogy képes vagyok, meg tudok tenni valamit. A reménység, ami erőt ad a jelenhez és bátorságot a jövőhöz, a hitből táplálkozhat. A reménység nem optimizmus, hanem „sóvárgó várakozás”- mondta Ferenc pápa. Olyan várakozás, amely küzdelmekkel teli. Olyan várakozás, amely megpróbál, de egyben az öröm forrása is. Az öröm és a remény sosem jár külön utakon. Személy szerint sosem találkoztam még reményvesztett boldoggal, de örömtelen reménykedővel sem.

A remény képes arra, hogy megváltoztassa a dolgokhoz való hozzáállásomat; feladatot, kihívást helyez elém, amelynek megugrását éppen a reményteljes hozzáállás teszi lehetővé. Ha nincs hit, akkor nincs remény. Ha nincs hit, akkor nincs élet, így remény nélkül szintén élettelen lét vesz körül.

Talán a legelcsépeltebb kifejezések egyike a szeretet... Annyiszor használjuk, de igazán mégsem értjük, mit jelent szeretni valakit. Egy püspök egyszer így nyilatkozott, hogy az igaz szeretet, hogy az igaz keresztény szeretet az polgárpukkasztó... Polgárpukkasztó, mert abban valami olyan jelenik meg, amivel a társadalom nagy része már nem tud mit kezdeni. Azzal nem tud együtt élni. Azért nem, mert a szeretet felelősség, küldetés, mert a szeretet sebezhetővé tesz. Talán ezért is félok annyira szeretni és szeretve lenni. „Szeretni nem annyit jelent, mint egymás szemébe nézni, hanem azt jelenti: együtt nézni ugyanabba az irányba.” A szeretetnek teremtő és átalakító ereje van, így megváltoztatható a megváltozhatatlan. Hit nélkül nincs remény, remény nélkül nincs szeretet, így szeretet nélkül szintén az élet szűnik meg.

Engedjétek meg, hogy elmeséljek egy történetet. A legjobb barátom, akivel sajnos igen ritkán van alkalmam találkozni személyesen, küldött egy üzenetet a facebookon, hogy engem nem lehet elérni telefonon, de mégis beszéljünk, mert mesélőnivalója és bejelentőnivalója van. Egyeztettünk időpontot és beszélünk telefonon. Bevallom arra számítottam, hogy elmondja: „Laci, képzeld, apuka leszek!” Várakozásom beteljesedett, de mindez nem felkiáltásként, örömjongásként hagyta el ajkát, hanem könnyek kíséretében. Egy ifjú férj, egy ifjú apuka és nagyon jó barát megtörtén a kagyló másik végén. Elmesélte, hogy a vizsgálatok megállapították, hogy szüleitendő gyermekük gyógyíthatatlan betegségben szenved, és ha meg is születne, amelyre szinte semmi esély, akkor is csak órákig élhet. Ezért inkább az abortuszt javasolták nekik. Őt kórházban is megfordultak és csupán egy olyan hely akadt, ahol biztatást kaptak.

Ismerve barátomat, tudom, hogy soha sem fordult volna meg fejében az abortusz gondolata, de azt is tudtam, hogy nagyon nehéz ezt megélni, feldolgozni és reménykedni. Nagyon nehéz lehet ebben a helyzetben hinni, remélni és szeretni... Azt mondta, hogy egy dolog van, amire képtelen: A korábban megvá-

sárolt babakocsit hazavinni. Várja a gyermeket, de nem akar azzal szembesülni, hogy abban a babakocsiban nem lesz élet... Nehéz, embert próbáló, kegyetlen, tragikus hónapok, melyeket átítattak az ima könnyei, az emberi gyengeség aggodalmi, valamint az Istenbe vetett végső és egyben erőt veszített reménység.

Majd eljött az idő... Június 25-én megszületett a baba, amit rögtön meg is kereszteltek és elkezdődtek a vizsgálatok. Az orvosok ígéretet tettek, hogy mindent megpróbálnak megtenni a gyermek életének érdekében, de már előre bejelentették, hogy ha 24 órát túléli a baba, akkor sürgős agyműtét vár rá.

A vizsgálatok azonban más eredményeket hoztak. A korábban életképtelenségnek nyilvánított baba, élni akart. Élni akart, mert szülei, barátai, az eddig idegen világ az életét kívánta. Nincs szükség műtétre, a hónapokra tervezett kórházi élet, egy hétre szűkült.

A remény, a remény küszöbén való átlépés életet ajándékozott. Egy kisfiú, mit sem tudva az egésztől, a hit, a remény és a szeretet hordozójává vált.

Egy „igen egy gyermekre”, amely megváltoztatta a világot! Egy igen a keresztre, amely győzelmet aratott. Egy igen, amely már kezdetől fogva magában hordozta a boldogság, az öröm de egyben a nehézség, a küzdelem és a könnyek pillanatait is. Ez a kereszt igaz misztériuma, titka.

El tudom azt hinni, hogy kereszténységem minden nehézségével együtt a jövőt, a reményt és a bizalmat hordozza magában??? Hiszek abban, hogy míg a múlt és a jelen engem határoz meg, addig jövőm a jövő generáció közvallomásává válhat???

Adja meg Isten a kegyelmet, hogy a mindennapok eseményeiben valóban igaz keresztihordozó lehessenek, aki a jelen nehézségeiben is képes a jövő üdvözítő reményét megélni. És mindaz, amit meg- és átélek korszakalkotó legyen a körülöttem élők életében.

Ünnepi körmenet

Köszönjük mindenki segítségét, aki hozzájárult az ünnep lebonyolításához, szebbé tételéhez. Köszönjük Laci atya tanulságos, építő szentbeszédét, és mindenki részvételét a közös ünneplésben.

A fotókat köszönjük Surányi Attilának!

Első részvételem az IFI Hittanonon

Idei évben 8. osztályos lettem. Én is és évfolyam társaim egyaránt részt vehettek az első IFI hittanonon, amellett, hogy az iskolai hitoktatáson is jelen vannak.

Az ez évi első alkalom szeptember 20-án, 18-kor volt a közösségi házban. Szerintem minden „újonc” izgalommal várta, vajon milyen lesz. Más vagy ugyanolyan? Kik is lesznek ott pontosan? Hogyan lesz vezetve? Miről fog szólni? Legalább is bennem hasonló kérdések fogalmazódtak meg.

Amikor megérkeztem a földszinten beszélgettek az addigra már odaért hittanosok. Meleg teát is kapott az, aki kért, melleleg nagyon finom is volt! Azonban az IFI hittanról magáról nem is igen tudtunk még semmit, amíg meg nem érkezett mindenki. A „rég motorosok” külön váltak tőlünk, már akkor mindenki sejtette – persze már szóltak róla – hogy valami készülöben van. Hát jó. Nem sokára kinyílik az ajtó, belép Pisti és egy jelentkezőt szeretne magával vinni. Víki jelentkezik, elmennek. Mi, többiek ottmaradtunk továbbra is, de még mindig nem árulta el Magdi néni, mi a beavatásunk része, milyen feladatok várnak ránk. Aztán jött a következő ember és magával vitt egy újabb beavatandó hittanost.

Lassan, de sorra kerültem. A szememet a lépcső előtt jó szorosán bekötötték. Csak a két „mentoromban” tudtam bízni. Amint megvolt az első lépcsőfok a következőket egyre feszültebb lépésekkel tettem meg. Tudtam jól, hogy ha látok, akkor is megbotlok. Így még jobban félttem. Amikor már a felénél jártunk, kezd-

tem ellazulni, könnyebben venni az „akadályt”. Bízom azokban akik vezettek engem, irányítottak, hogy mikor figyeljek jobban, mikor ér véget.

Épségben leértünk mind a hárman. A látásomat még mindig nem kaphattam vissza, ugyanis csak most érkeztem meg a nehezebb részére: Az akadálypályához – ahogy én hívnám. Szerencsére nekem nagyon jó vezetőim voltak, mindig szóltak mikor mit kell csinálnom.

A legjobban akkor félttem, amikor a feladat az volt, hogy: Egy székre kellett felállni, majd hátradőlni. Ahogy először meghallottam, nem is teljesen értettem. Hátra? Dőlni? Innen a székről? Viszont a többiek biztattak, így nem is tétováztam a dologgal kapcsolatban. Hátradőltem.

Nagyon örültem, amikor rájöttem, hogy elkaptak, nem estem le, nem csaptak be és semmi bajom nincs.

Később, amikor már mindannyian végigmentünk a „pályán” levehettük a szemkötőket és egymás között megbeszéltük az élményeinket.

Szerintem mindenki annak örült a legjobban, hogy mindenki bízott a másokban. Biztunk benne, hogy nem csapnak be, nem lesz bajunk. Ők bíztak bennünk, hogy nem fogunk tétovázni.

Az én véleményem a hittannal kapcsolatban az, hogy igen kis családi hangulatú és valóban olyan emberekből áll, akikben tudunk bízni és el tudjuk hinni azt, amit mond.

Surányi Melinda

„Pénteken egy elég izgalmas ifi-hittanon vehettünk részt. Elsőnek egy olyat játszottunk hogy kis képe közül kellett választani, hogy melyik kép jellemző az elmúlt hetünkre, napjainkra, ezt el is kellett mondani hogy miért választottuk azt a képet. Ezután arról beszéltünk hogy kikben bízhatunk meg és miről döntünk, mikor mi elmondunk valamit egy barátunknak. Nagyon izgalmas volt és igen tanulságos is egyben. A következő egy olyan feladat volt, hogy egy papírra rá kellett írunk azt a szót, ami eszünkbe jut a bizalomról. Ezek után egy izgalmas csapat játékot játszottunk nagyon tetszett mindenkinek és jól éreztük magunkat. Végül az ifi-hittant egy jó kis ping-pong meccsel lezártuk!”

Salamon Viktória

A Katolikus Karitászs Alsónémedi Csoportjának hírei

Október 18-án 10—12 óra között
ruhagyűjtés és osztás lesz!

Figyeljünk egymásra is, ha baj van, legyen valaki,
aki segítséget kér!

Elérhetőségünk:

06 30 394 22 29 és karitasz.alsonemedi@gmail.com

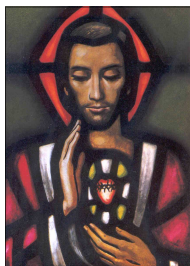

Szent Imre Közösségi Ház hírei

Jézus Szíve Családja

Jézus Szentséges Szívének Családja 10.05-én, az esti szentmise után tartja elsővasárnapi közös imaóráját a templomban. Október 3-án elsőpéntek. Az Úr Jézus Szent Szívét ünnepeljük. Október 7-én és 8-án Rózsafüzér Királynője és Magyarok Nagyasszonya ünnepéről emlékezünk meg. Jézus Szent Szívének Családja ezen a szent órán Jézus és Mária oltalmába ajánlja betegeink sorsát. Oh, Jézus légy oltalmazójuk különösen a legelhagyottabbaknak és azoknak, akikért senki sem imádkozik! Gyöngéd Édesanyád hallotta a vigasztaló szavaidat, amelyek elhagyták isteni ajkadat: „A betegekért, tékozlókért jöttem e világba, az elveszett bárányokért.”

Uram, üdvözítőm! Bocsáss meg nekik! Szűz Mária szerető gondoskodással gyűjtötte össze a bűnösök számára könnyeidet és drága szent véredet. Te, aki ismered az emberi gyöngeséget, olvasol a

megtört emberek szívében, légy türelmes velük és bocsáss meg nekik! Írd be nevüket a Te szerető Szíved rejtekébe! Jézusom bízom benned!

Az Úr hallja imám, hogyha hívom, válaszol. Jó az Úr, benne bízom, a nevé magasztalom.

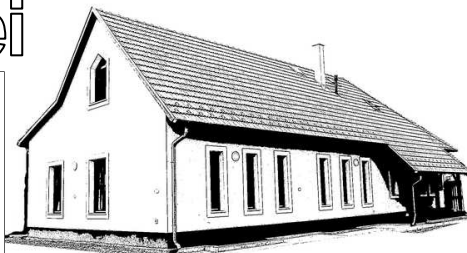
Égi Édesanyánk, Magyarok Nagyasszonya! Kísérd imáiddal kéréseinket és vidd szent fiad elébe!

Égi Édesanyám!

Oltalmazd meg Magyarországot, bíborosunkat, püspökeinket, papjainkat, szerzeteseinket, családtagjainkat, közösségünket és az egész Magyar egyházat! Mindazoknak, akik még nem tudnak hinni, a Szentlélek ereje és világossága által add meg az élő hit kegyelmét, hogy ez az ország Mária országa, a Te országod lehessen.

Tisztíts meg minket a bűntől a Szentlélek tüzevel

és vezess el szent fiadhoz, Jézushoz!
őzv. Szlovicsák Balázsne

Váci Egyházmegye

Szamaritánus Szolgálat Szentjánosbógar Katolikus Családi Napközi Hálózata

**Hajnalesillag
Családi Napközi**

„... hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályoztatók őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.” (Márk 10,14-15)

Szeretettel várjuk azok jelentkezését, akik szeretnék igénybe venni napközink szolgáltatását. Jelentkezni a 06-30/572-87-33-as telefonszámon lehet.

Méhész-Spanyiel Lili,
koordinátor

Október 12-től kezdve minden vasárnap este a szentmise után hittan órát tartunk, a 18 év feletti fiatalok számára.

Októberben a Jézus Szíve Családjában a kilencedet mondják:

Szept. 30 – Okt. 8	Okt. 9 – 17	Okt. 18 – 26	Okt. 27 – Nov. 4
Nagy Balázsne Somogyi Jánosné Végh Antalné Gyórvári Pálné	Molnárné Bálint Erzsébet Őzv. Takács Ernőné Őzv. Bársony Istvánné Őzv. Gyórvári Gáborné	Jakab Mária Surányi Krisztina Sponga Istvánné Nagy Jánosné Kiss Katalin	Csernák Nikolett Kiss Albertné Sponga Anita Bolonovszky Lászlóné Acsai Lászlóné

Szent Imre közösségi ház tervezett programjai

2014. október

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
		1	2 9.30 óra Baba-Mama 	3 18 óra Ifi -hittan 	4	5 10.00 Csodavilág 20 óra Jézus Szíve család imája
6	7	8	9	10 18 óra Ifi -hittan 	11	12 15 óra Mozizónánk 19 óra Hittan
13	14 9.30 óra Baba-Mama klub 	15	16	17 18 óra Ifi -hittan 	18	19 19 óra Hittan
20	21	22	23	24 18 óra Ifi -hittan 	25	26 15 óra Mozizónánk 19 óra Hittan
27	28 9.30 óra Baba-Mama klub 	29	30	31 18 óra Ifi -hittan 		

Egy perc bölcsenység...

A koldus rongyai

Élt a király palotája mellett egy koldus. Egyik nap meglátott egy hirdetést kifüggesztve a palota kapuja mellett. A király nagy vacsorát rendez. Mindenki, aki királyi ruhába öltözik, bemehet az ünnepségre.

A koldus továbbment. Végignézett a rongyain, és felsóhajtott. Biztos, hogy csak a királyok és családtagjaik hordanak királyi ruhát, gondolta.

Lassan megfogant benne egy gondolat. Annyira merész gondolat volt, hogy szinte beleremegett. Meg merje-e próbálni?

Visszament a palotához. Odalépett a kapuórhöz. "Kérem, uram, szeretnék a királlyal beszélni!" "Várjon itt"- felelte az őr. Pár perc múlva visszatért. "Őfelsége fogadja önt" - mondta, és beengedte a koldust. "Látni óhajtottál?" - kérdezte a király. "Igen, felség. Annyira szeretnék részt venni a banketten, de nincsen királyi ruhám, amit felvehetnék. Kérem, felség bátorodhatom azt kérni, hogy adja nekem egy régi öltözetét, hogy én is részt vehessek az ünnepségen?" A koldus annyira remegett, hogy észre sem vette a halvány mosolyt a király ajka körül.

"Bölcs dolog volt tőled, hogy hozzám fordultál" - szölt a király. Odaszólitotta fiát, "Vezesd ezt az embert a szobádba, és öltöztess fel valamelyik ruhádba!"

A királyfi úgy is tett, és a koldus hamarosan olyan ruhában állt a tükör előtt, amit még álmában sem mert remélni.

"Most már alkalmas vagy arra, hogy részt vegyél a királyi vacsorán holnap este" - mondta a király. "De még ennél is fontosabb, hogy sosem lesz szükséged más ruhára. Ez a ruha sosem megy tönkre." A koldus térdre hullott. "Ó, köszönöm" - kiáltott fel. Ahogy indulni készült, visszanezett

koszos rongyaira, amik ott heverték a padlón. Habozott. Mi van, ha a királyfi téved? Mi van akkor, ha újra szüksége lesz régi ruháira? Gyorsan összeszedte őket.

Az ünnepség sokkal pompásabb volt, mint képzelte, de mégsem tudta úgy élvezni, ahogy kellett volna. Rongyait kis batyuba tekerte, és az folyton leesett az öléből. Az ételt gyorsan adták tovább, és lemaradt a legfinomabb falatokról.

Az idő igazolta, hogy a királyfinak igaza volt, a királyi ruha tényleg elnyúthatatlan volt. Mégis, az öreg koldus egyre jobban kötődött régi rongyaihoz. Ahogy telt az idő, az emberek már nem a királyi ruhát vették észre, amit viselt. Csak a mocskos rongyokból álló batyut látták, amihez annyira ragaszkodott, bárhová ment. Úgy is beszéltek róla, mint a rongyokat cipelő öregemberről.

Egy nap, amikor már haldoklott, a király meglátogatta. A koldus látta a szomorúságot a király szemében, amikor az ágy mellett heverő rongykupacra nézett. A koldusnak hirtelen eszébe jutottak a királyfi szavai, és felismerte, hogy rongyai megfosztották attól, hogy igazi királyként járjon egész életében. Keserves sírásra fakadt ostobasága miatt.

A király pedig vele sirt.

JÁTSSZUNK!

Alsónémedi római katolikus templomának (kis) részlete, mi az? (8.)

Újságunk hasábjain, korábbi számunkban elkezdtünk egy „Ki ismeri az alsónémedi rk. templomot?” című játékot! Ismerjük kedves templomunkat, mégis sokszor elmegyünk a részletek mellett... Most viszont meg kell figyelni pontosan a lényegest, s a kevésbé lényegest is!

A játék folyamán karácsonyig újságunk lapjain meg fog jelenni egy-egy kép, amelyet fel kell ismerni, hogy templomunkban hol található, illetve minek a részlete látható a képen.

A megfejtéseket újságunk e-mail-címére várjuk:

szentkereszt2351@gmail.com

Ha valaki nem rendelkezik internettel, a szekrétyében is leadhatja megfejtését.

Egy-egy kép megoldását a következő lapszám megjelenéséig fogadjuk el.

2015. januárjára tervezzük az eredményhirdetést. A játékot az nyeri, aki a legtöbb képet ismeri fel. Egyenlő állás esetén sorsolás dönt.

A játék nyertese könyvjutalmat kap.

Íme a 8. kép:

SZENTMISÉK RENDJE MINDENSZENTEK ÜNNEPÉN:

November 1. (szombat) Mindenszentek ünnepe
17 óra szentmise és megemlékezés az elhunytakról a régi temető Kápolnájában

November 2. (vasárnap) Halottak napja
9 óra szentmise a templomban
17 óra szentmise a templomban

Templomunkban október hónapban minden szentmise alkalmával Rózsafüzér ájtatosságot tartunk.

Október 23-án Szent Kenet kiszolgáltatása lesz Templomunkban.
A pontos időpont tekintetében figyeljék Atya hirdetését. Kérjük tegyék lehetővé, hogy a fiatalabb családtagok elhozzák idősebb, beteg hozzátartozóikat.

November 1-jétől az esti szentmiséket már 17 órakor tartjuk!

Egyházközségünk hírlapját, a Szent Kereszt újságot az általunk megvásárolt nyomtatón készítjük.

A kiadvány ingyenes, viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására, amellyel hozzájárulhatunk a papír-, és a tinta költségeihez.

SZENT KERESZT

Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség
Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!